

Kommunistiska partiets program.

Motsättningen mellan arbetare och kapitalister, mellan fattiga och rika, mellan proletariatet och borgarklass, är det nutida samhällets mest utmärkande drag. Denna motsättning skapas av det kapitalistiska produktionssystemet, som låter de enskilda ägarna av produktionsmedlen tillägna sig frukterna av det stora flertalets gemensamma arbete, och kan därför först upphöra med detta produktionssystem självt.

I äldre tider, då producenterna arbetade var för sig, var den privata äganderätten till produktionsmedlen naturlig och riktig, liksom småbondens och hantverkarens äganderätt är ännu i dag. Men genom maskinteknikens utveckling och uppkomsten av en storindustri och storhandel ha de förut självständiga producenterna förvandlats till en klass av lönearbetare. vars sociala kännetecken är egendomslöshet och otrygghet och som utsuges och förtryckes av ägarna till produktionsmedlen; kapitalisterna. Denna utveckling har gjort den kapitalistiska äganderätten oförenlig med en sund samhällsordning, som tillgodoser allas berättigade intressen. Den måste därför avskaffas och ersättas med samhällets äganderätt till de stora, väsentliga produktionsmedlen.

Med varje dag framstår nödvändigheters härav allt tydligare. Kapitalismen skapar nämligen ett allt outhärdligare tillstånd och allt skarpare motsättningar. Å ena sidan hopas rikedomarna hos ett allt mindre antal kapitalister, å andra sidan växer arbetarklassen kolossalt, och dess fattigdom och beroende ökas oavbrutet i jämförelse med produktionens väldiga stegring. Ej blott de egentliga lönearbetarna utan och hantverkare, småbönder, tjänstemän och andra mellanlager av befolkningen förvandlas i allt större utsträckning till kapitalets slavar, även där de skenbart behålla sin ekonomiska självständighet.

För möjliggörande av en stegrad utslagning organiserar sig kapitalet, som tidigare vilat på den fria konkurrensens princip, i karteller, ringar, truster och banksyndikat, vilka behärska marknaden och slå under sig hela det ekonomiska livet. Även på jordbrukets område anhopas nationalförmögenheten direkt och indirekt på allt färre händer genom skuldsättning av jorden, storkapitalets direkta uppsugning av jordvärdet och den jordbrukstekniska utvecklingen själv. De sålunda; skapade storkapitalistiska sammanslutningarna äro det moderna samhällets verkliga härskare, hela statsmakten: regeringen, riksdagen, ämbetsmannakåren, militären kyrkan etc. utgöra blott verktyg för bevarandet och försvarandet av denna klass' intressen. Klarare än någonsin framstår staten som en klass-stat: det rika fåtalets organisation till undertryckande av det fattiga folkflertalet.

Trots den organisation och planmässighet, som med trustväsendet vunnit insteg i produktions- och distributionsapparaten har den kapitalistiska samhällsordningen ej kunnat övervinna planlösheten i sin ekonomi. Alltjämt har den i kraft av sitt eget väsen framkallat ekonomiska stormar, som i form, av dyrtid, stockning, kriser, massarbetslöshet och, handelskrig gå härjande fram över miljoners existens hårdast drabbande de arbetande klasserna.

Men det nöjer sig ej med en nationell ram för sin verksamhet. Dess inneboende utvidgningsbehov tvingar det att oavbrutet söka nya marknader, lägga under sig nya områden, dels för, avsättning av produktionen, dels för att hämta råvaror i och båggedera för att öka sina rikedomar genom utslagning av nya folkmassor. Så växer kapitalismen ut till världskapitalism vars politiska uttryck är imperialismen, de kapitalistiska sammanslutningarnas användande av stormakternas statliga våldsmedel som sina verktyg i den rasande världskonkurrensen. Imperialismen är kapitalismens högsta form och samtidigt dess slutskede.

Ty ur densamma framgick världskriget. Det var en kamp mellan två kapitalistiska maktgrupper om herraväldet över världen. Den verkligt skyldige till världskriget var kapitalistklassen i Tyskland som i Frankrike, i Ryssland som i England, i Europa som i Amerika. Kapitalisterna i alla länder äro folkmördandets anstiftare: för deras smutsiga profitintressens skull måste folkmassorna blöda och dö och världen förvandlas till ett dårhus, ett invalidhotell och en kyrkogård. Den kapitalistiska, "civilisationen" avslöjade sig som naket barbari.

Versaillesfreden här visat hur oförmögen kapitalismen är att återställa sin forna "jämnvikt". Det på segermakternas bud bildade tvångsförbund, som under namn av Nationernas Förbund är en karrikatyr på

folkens broderskap och solidaritet och riktar sina huvudsyften mot de svaga nationerna och mot de förtryckta, till resning drivna samhällsklasserna. Men även denna imperialismens International är urstånd att trygga den kapitalistiska utsugningsfreden. Nya imperialistiska konflikter hota att på nytt lössläppa krigets vansinne. Därmed har folken ställts inför valet – antingen kapitalismens fortsatta tillvaro med dess kaos och anarki eller den kapitalistiska utsugningsens avskaffande genom kommunismen.

Redan tidigt hade kapitalisternas barbariska, utsugningar drivit de arbetande klasserna till kamp: strejker och resningar. Därvid lärde de att sammansluta sig i fackliga, politiska och kooperativa föreningar för att genom en organiserad klasskamp tillvarataga sina intressen. Sitt främsta sammanfattande uttryck ägde denna rörelse vid tidpunkten för världskrigets utbrott i II. Internationalen. Den skulle vara det socialistiska världsproletariatets kamporganisation mot kapitalism, imperialism och krig, men genomfrätt som den var med reformism, bestod den

icke provet i det avgörande ögonblicket. Dess ledande män förrådde proletariatet och socialismen, ställde sig på de kapitalistiska regeringarnas sida och manade till borgfred i stället för revolutionär klasskamp. Sålunda berövade sin organisatoriska sammanhållning voro de arbetande, massorna prisgivna chauvinismens hets och terror. Därmed upphörde II. Internationalen att som socialistisk organisation existera.

Mot världskrigets omätliga lidanden och vanvett började dock efter några års blodsorgier folkmassorna att reagera under påverkan av de arbetarpartier och grupper, som blivit socialismens idé trogna och som genom Zimmerwaldskonferensen, i synnerhet genom den av dess vänster givna parollen, proklamerat klasskampens återupptagande. Det imperialistiska kriget övergick i medborgarkriget. Den ryska revolutionen, som i sin utveckling ledde proletariatet till makten och gjorde slut på både tsarismen och den ryska kapitalismen, betecknar inledningen till en ny historisk epok: världsrevolutionen. I såväl inom- som utomeuropeiska länder står klasskampen på inbördeskrigets tröskel. Den socialistiska världsrevolutionen är arbetarklassens och mänsklighetens enda räddning ur det elände i vilket imperialismen störtat folken.

Blott socialismen kan bringa ordning i kaos, upphäva klassväldet och skapa ekonomisk och andlig frihet för alla, avskaffa fattigdomen och införa ett samhällsskick som jämnar vägarna för alla till bröd, frihet och självansvar. Produktionsmedlen måste upphöra att vara monopol för en viss klass och i stället bli allas gemensamma egendom. Inga utsugare och inga utsugna! Produktionen regleras och produkterna fördelas i det allmännas intresse. Det nuvarande produktionssättet, som vilar på utplundring och röveri, avskaffas; likaså den nuvarande handeln, som blott är bedrägeri. Produktionslivet bygges på massornas egen fria och ordnade samverkan. I stället för arbetsköpare och löneslavar: fria arbetskamrater! En människovärdig tillvaro åt en var, som fyller sin plikt mot samhället.

Frigörelsen måste emellertid även vara en andlig sådan. De ekonomiska samhällsfaktorerna skapa alltid sin motsvarande ideologiska avspeglning. Och lika viss som klasshällets ekonomiska gestaltning framträder i en låg andlig och sedlig ståndpunkt hos folket lika visst måste det socialistiska samhället avspegla sig i ett rikt och gott andligt och sedligt liv. I det socialistiska samhället måste friheten även vara frihet från okunnighet och vidskepelse; från rusdrycksbruk och sedefördärv. Detta är ej minst viktigt under den revolutionära kampens övergångsstadium. Proletariatet måste inse nödvändigheten av att begynna omgestaltningen i sina egna hjärnor, levnadsvanor och hem, ledande fram till en kulturens lyftning.

Den Tredje, den Kommunistiska Internationalen, som bildats av de revolutionära socialistiska partierna i alla land, skall genomföra arbetarklassens befrielse. Den omfattar den mest utvecklade, mest klassmedvetna och därför också mest revolutionära och offervilliga delen av proletariatet. Den utgör förtruppen, som går i spetsen för arbetarklassens kamp på det ekonomiska och politiska området såväl som i fråga om bildningsarbetet. De kommunistiska partierna sammanslutna i den Tredje Internationalen, utgöra den organisatoriska och politiska hävstång, med vars hjälp och ledning de breda massorna genomföra revolutionen, taga makten i sina händer och realisera de socialistiska kraven.

Sveriges Kommunistiska parti, som är anslutet till den kommunistiska Internationalen, hävdar ovanstående grundsatser och syften. Det är ett revolutionärt parti både till mål och medel. Det erkänner som en sanning, att de förtryckta klassernas frigörelse blott kan vara deras eget verk.

Det betraktar de arbetande massornas utomparlamentariska direkta aktioner som vägen till klassamhällets störtande och socialismens genomförande. Det varnar arbetarklassen för borgerligt-demokratiska och reformistiska illusioner även i den form som den framföres av den s. k. centerriktningen i arbetarrörelsen. Den borgerliga demokratin har överallt visat sig som kapitalets och borgarklassens fortsatta herravälde i beslöjad form. Den ger en formell, politisk likställighet, utan ett motsvarande reellt ekonomiskt och socialt innehåll. Den är otillräcklig och oduglig, när det gäller slutuppgörelsen med det kapitalistiska systemet. Partiet betraktar istället proletariats diktatur, d.v.s. arbetarklassens politiska och ekonomiska allenvälde som ett nödvändigt genomgångsled till socialismen, under vilken först en verklig demokrati är möjlig. Men endast genom att det organiserade proletariats majoritet ställer sig bakom en sådan diktatur, kan denna verka i de arbetande klassernas och därmed hela samhällets intresse. Partiets uppgift är närmas att samla det svenska proletariats kring detta program.

När det Kommunistiska partiet emellertid fortfarande deltar i den parlamentariska verksamheten, så sker det dels för att i parlamentet bevaka arbetarklassens intressen och för att renlighet med partiets principiella uppfattning utnyttja de möjligheter till revolutionär propaganda, som de politiska och kommunala representationernas talarstolar och deltagande i valrörelsen lämna, samt vidare därför, att vårt land ännu icke inträtt i den revolutionära situationen, som själv skapar den proletära demokratis nya organ.

Partiet betonar uttryckligen, att det parlamentariska arbetet måste helt underordnas sådana kampmedel, som den revolutionära epoken fordrar: nämligen massaktionerna, för vilka partiet måste sätta in hela sin kraft. Ur deras seger kommer att framgå rådssystemets verkliga demokrati, vari den proletära revolutionen överallt skapat sig sin kamporganisation och det nya samhällsorgan, som skall genomföra den kapitalistiska samhällsordningens övergång i den socialistiska.

Den socialistiska samhällsförfattningen liksom övergångsskedet till densamma måste således bygga på rådsinstitutionen, vilken lägger hela makten i det arbetande folkets händer och som grundar medborgarnas rösträtt uteslutande på deras deltagande i det produktiva arbetet.

Huruvida övergången från kapitalism till socialism i vårt land kan komma att ske utan användande av våld, det beror uteslutande på våra motståndare. Våld och terror äro utmärkande för det borgerliga samhället, som helt vilar på den kapitalistiska. utsugningen, militarismens, polismaktens och fängelsesystemets organiserade vålds- och skräckvälde. Och erfarenheten visar, att borgarklassen med de yttersta medel - med blodbad på arbetarna och de skändligaste mord på deras ledare - försvarar sina företrädesrättigheter och och sitt klassvälde. Därför måste arbetarklassen med redan vunnen erfarenhet från olika. håll vara beredd på nödvändigheten att i en sådan situation möta våld med våld. Revolutionens och socialismens genomförande med minsta möjliga antal offer kommer enligt vår uppfattning att kräva arbetarklassens beväpning. Partiet förkastar dock därvid uttryckligen all planlöst våld, alla kupp försök och individuell terror, förklarande att dess mål icke är tillintetgörande av personer, icke hämnd på enskilda utan avskaffandet av det kapitalistiska systemet och dess fallfärdiga institutioner.

Partiet förklarar sig vilja av alla krafter stödja bildandet av soldatråd samt bedriva ett planmässigt och omfattande socialistiskt upplysningsarbete bland militären för att vinna dess anslutning vid socialismens genomförande och för att förhindra dess användande mot arbetarklassen. Partiets representanter i statliga och kommunala institutioner ha skyldighet vägra alla anslag till militären eller andra ändamål avsedda att med våld upprätthålla den kapitalistiska samhällsordningen eller förhindra arbetarklassens rörelsefrihet.

I medvetande av att arbetarklassen överallt mot det imperialistiska världskapitalets allt fruktansvärdare makt måste sätta världsproletariats hela gemensamma organisatoriska kraft och vilja till handling, vilande på en obruten sammanhållning utan hänsyn till nation eller ras, till krig eller fred, förklarar sig Sverges Kommunistiska parti solidariskt med, de undertryckta klasserna i alla länder och deras målmedvetna, kommunistiska organisationer, vilka efter samma revolutionära grundlinjer verka för den stora socialistiska revolutionen, för, mänsklighetens enhet och befrielse.

Kommunistiska partiet och fackföreningsrörelsen.

1. Det av den imperialistiska politiken framskapade världskriget medförde den pågående världskrisen, det

nödvändiga utslaget av den kapitalistiska samhällsordningens förvittring och sammanstörtning. Från borgerligt håll söker man nu inbilla massorna att krisen kan övervinnas med de medel som stå det nuvarande samhället tillbuds och föreslå för den skull den ena åtgärden mera förvirrande än den andra. Alla förslag mynnar dock ut i eller utgöra motivering för kravet på lönedesättningar. Arbetarna, som lidit mest under det kapitalistiska kriget skola nu, tvingas att bära följderna av ödeläggelsen och bankrutten. Av dem kräves ökade umbäranden och lidanden av alla slag. Ett fruktansvärt straff för underlåtenheten att sopa undan kapitalismen.

2. Sveriges högersocialister och de reformistiska fackföreningsledarna svika i dagens situation på nytt arbetarklassen. Till alla sina tidigare försyndelser lägga de den, att där de icke lämna massorna utan all ledning, uppmana dem till underkastelse, till tillmötesgående av lönedepressningskraven. Fullständigt falskt förklara de att krisen är snabbt övergående, att den kan övervinnas med "gemensamma ansträngningar" och "ömsesidiga uppoffringar". Arbetarna skola hjälpa till att återuppbygga den samhällsordning som skapat världskrigets helvete och alla dess följder.

Vi frågar Sverges arbetarklass vad detta är annat än det solklaraste förräderi mot dess egna intressen?

3. Också internationellt pågår förraderiet. Lönedepressningssignalen gavs förlidet år av finanskonferensen i Bryssel. Denna var en avläggare av Versaillesfreden och det s. k. Nationernas Förbund. En annan avläggare och i intim samverkan med imperialisternas Nationernas Förbund är den s. k. Arbetsbyrå i Genève, i vars ledning sitta sådana "arbetarledare" som förre franske ammunitionsministern Albert Thomas, Jouhaux, Apleton och för Sverige L.O:s ordförande herr Arvid Thorberg m. fl. Dessa äro alla Amsterdaminternationalens ledare. Nationsförbundet är kapitalismens internationella generalstab och arbetsbyrå, dess tjänare, ha de än så många reformistiska fackföreningsledare och socialpatrioter i spetsen. Via Arbetsbyrå löpa Nationsförbundets trådar till Amsterdaminternationalen. Dennes beroende av den internationella kapitalismens generalstab ligger därmed för alla skönjbar. De påtagliga bevisen ligga i Amsterdamledarnas absoluta underlåtenhet att organisera världsproletariatet till kamp mot kapitalismen, icke minst under nuvarande kris; förfuskandet av blockaden mot bödels-Ungarn, underlåtenheten att i handling ingripa mot det polska rövartåget mot Sovjet-Ryssland m. m.

4. Över hela världen börja nu arbetarna resa sig till kamp, icke blott mot den kapitalistiska utsugningen, utan också mot reformisterna och socialpatrioterna i fackorganisationer och politiska partier. Missnöjet koncentreras för dagen huvudsakligast mot hela den reformistiska fackföreningspolitiken. I överensstämmelse med tidigare krav på de reformistiska fackorganisationernas omläggning till revolutionära klasskampsorganisationer, sammanfallande med Marx' program om fackföreningarna innebärande att de icke blott äro organisationer för dagens kamp utan även den ekonomiska grunden för klasskampen och en organiserad makt för störtande av lönesystemet, koncentrerar sig missnöjet i dagens situation kring kraven på gemensam kampfront i massaktionernas tecken närmast mot lönedepressningarna. Vid sidan därav framväxer allt starkare kraven på arbetarnas kontroll över produktionen och på produktionsmedlens övertagande av samhället genom arbetarna. Partiets medlemmar böra på alla platser ägna sig med största energi åt denna kamp, såväl när den har en principiell innebörd som när den gäller de fackliga dagskraven. Genom sin energi, sin insikt, entusiasm och offervilja måste de vinna massornas förtroende och visa sig förtjänta därav samt som, följd därav åtaga sig alla givna förtroendeuppdrag. Överallt böra de ta som uppgift att för massorna klargöra att dagens strid, kampen mot lönedepressningarna måste vara ett förberedelsearbete, ett led i slutstriden för kapitalismens störtande.

5. Flertalet av den reformistiska fackföreningsrörelsens ledare måste avslöjas genom att ta ställning till arbetarnas krav i anledning av den pågående krisen, tvingas att visa huruvida de tjäna arbetarnas intressen eller kapitalismens.

Alla vakna arbetare måste se att de reformistiska ledarna i alla länder så förborgerligats och byråkratiserats att de nu i verkligheten äro arbetsköparnas hjälpare i stället för arbetarnas, de måste se att de reformistiska ledarna under påståendet att de predika "sanningen om läget" med all makt söka "lugna arbetarna" och förhindra deras aktioner. Kommunisternas uppgift är att påvisa detta för arbetarna; obarmhärtigt, men sakligt avslöja de reformistiska ledarna.

6. Syndikalisterna ha företrätt en opposition mot den gamla fackföreningsbyråkratien. De ha representerat guerillakrigstaktiken mot arbetsköparna. Deras organisatoriska särställningar har i viss mån skilt dem från den stora massan fackföreningsmedlemmar. Det kapitalismens skede vi nu genomleva; imperialismens, kräver dock en långt bredare uppdragen kamplinje än den syndikalistiska, en frontlinje: arbetarklassens samlade revolutionära kamp mot hela kapitalismen. Detta ha även en icke oväsentlig del av de syndikalistiska arbetarna själva och även några enstaka av deras ledare insett. De flesta syndikalistiska ledare och funktionärer har dock icke förstått nutidsläget krav. De försöka med oklara fraser om "frihet" att skyla sin reformism och sin småborgerliga rädsla för den stora kampen. Kommunisternas skyldighet är att samarbeta med de syndikalister, som visar förståelse för dagssituationens krav och den proletära revolutionens nödvändighet, men att taga avstånd från de småborgerligt och humanistiskt färgade ideologier som ännu kvarleva inom syndikalismens högerriktning.

7. Den reformistiska andan inom fackföreningsrörelsen, har framskapat en omfattande opposition, som funnit sitt uttryck i Fackliga Propagandaförbundet med dess socialistiskt-revolutionära program. Denna opposition framträder nu på en enhetlig linje: fackorganisationernas omläggning till revolutionära klassorganisationer, grundade på industriella linjer och på revolutionär taktik. Vidare full kontroll från arbetarnas egen sida över hela näringslivet genom av arbetarna själva valda driftsråd såsom organ för råds makten vid socialiseringens genomförande.

Frukterna av förbundets arbete börja visa sig: en ny kampanja börjar göra sig gällande i fackorganisationerna, arbetet för den industriella organisationen har fått konkretare former, kampen mot den reaktionära fackföreningsbyråkratien har skärpts o., s. v.

8. Partiets medlemmar ha oavvislig plikt att verka för den reformistiska och syndikalistiska fackföreningsrörelsens omläggning på en gemensam verklig klasskampgrund. De böra sträva att skapa en allt klarare kommunistisk åskådning och ökad förståelse för den sociala revolutionens och den proletära diktaturens nödvändighet bland de fackligt organiserade arbetarna. Partiet vill främja den svenska fackföreningsrörelsens anslutning till den röda Fackföreningsinternationalen, de revolutionära fackorganisationernas internationella samlingspunkt, som tillsammans med en kommunistiska internationalen utgör skyddet och värnet mot världskapitalismen och dess international: Nationsförbundet.

Kongressen, som hälsar Sverges fackligt organiserade arbetare, uttrycker den fasta förvisningen att de fullt skola förstå tidens krav och rusta sig för arbetarnas övertagande av hela samhällsmakten.

Det kommunistiska partiet och det parlamentariska arbetet.

Ehuru det kommunistiska partiet är medvetet om, att arbetareklassens frigörelse icke kan äga rum genom parlamentsbeslut utan blott genom direkt kamp för statsmaktens erövring av proletariatet och att den borgerliga demokratin endast är en täckmantel för det kapitalistiska klassherraväldet, anser det sig dock böra delta i det parlamentariska arbetet under nuvarande förhållanden. Det sker för att på grundval av partiets program utnyttja de möjligheter till revolutionär propaganda som de politiska och kommunala representanternas talarstolar och valrörelsen lämna samt för att så långt det är möjligt inom den borgerliga demokratis ram, bevaka arbetareklassens intressen och driva denna demokrati till att själv avslöja sin verkliga karaktär. Från denna utgångspunkt vill partiet i riksdagen verka för följande krav, vilka kunna tjäna en utveckling i ett dylikt syfte:

Republik. Enkammersystem. Allmän rösträtt från 20 år.

Avskaffande av alla lagar, som hindra de: arbetande klassernas yttrande-, tryck-, förenings- församlings- och demonstrationsfrihet.

Avrustning. Vagrän av alla militära anslag. Utträde ur Nationernas Förbund.

Fullständig religions- och samvetsfrihet. Statskyrkans avskaffande. Konfessionslös, skolundervisning.

Folkskolan bottenkola för alla barn. Fri undervisning och skolmaterial.

Straffrättens humanisering. Folkvalda domare. Jury i brottmål. Kostnadsfri rättshjälp.

De indirekta skatternas avskaffande. Skärpt progressiv beskattning.

Kooperationen främjas.

Rusdrycksförbud. Effektiv social lagstiftning. Människovärdiga bostäder åt alla.

Lagstadgad normalarbetsdag och arbetaresemester.

Underhållsplikt åt alla arbetsoförmögna.

Lantarbetare-, torpare, åbors och andra proletära jordbrukargrupperns intressen värnas på det kraftigaste Småbönder och småbrukare stödjas gentemot allt slags bank-, bolags- och storgodsvälde.

Kommunistiska partiet och socialiseringsfrågan.

Sveriges arbetarklass, liksom arbetare i alla kapitalistiska länder, bör nu taga ställning till frågorna om nationalisering, socialisering samt de olikartade förslag som gå under det gemensamma namnet "industriell demokrati".

Dessa förslag ha sin upprinnelse och få sin karaktär av de intressen, som stå bakom desamma och framkallat dem. Dessa intressen ära klassintressen.

De förslag, som baseras på dem, kunna våra kapitalistiska teoretikers utkast, avsedda att övervinna den kapitalistiska anarkin genom medveten organisation, nationell eller världsekonomi.

Samma syfte befrämjar medvetet eller omedvetet den av demokratiska reformister - bl. a. socialdemokrater och fackföreningsledare - bedrivna socialiseringspolitiken, d. v. s. förstatligandet av naturrikedomar, produktions- och transportmedel, i avsikt att "återuppbygga ekonomin" (den kapitalistiska ekonomin).

Förstatligandet av produktions- och samfärdsmedel genom inlösen innebär ingen en verklig socialisering, utan endast en överföring av företagen från enskilda kapitalistiska händer till en av kapitalistklassen i dess helhet behärskad statsmakt och ändrar ingenting i arbetarnas klassläge, ej heller tillför dem det minsta ökade inflytande på företagets förvaltning. Snarare uppnås därigenom en motsatt verkan.

Kapitalistklassens profit försvinner icke, utan tryggas ännu mer genom statens garanti, medan arbetaren ser sin rörelsefrihet kringskäras genom den kapitalistiska statens 'konsolidering i makt och auktoritet. Därför blir under sådana förutsättningar parollen om "socialisering" vilseledande och blir om den genomföres en reaktionär åtgärd. Endast om den är en konsekvens av arbetarnas övertagande av samhällsmakten, förverkligandet av proletariatets diktatur, innebär den en verklig social omgestaltning.

Otillfredsställande är även de till synes opolitiska t. ex. syndikalistiska strävandena att småningom utvidga arbetarnas kontroll över produktions- och transportmedlen och därigenom bygga det nya samhället inom det gamlas hölje, utan att likväl krossa de härskande klassernas sociala makt.

Med upptagandet av element från den statsocialistiska och syndikalistiska riktningen har uppstått olika teorier, såsom guild-socialismen m. fl. vilka i sin praktiska tillämpning utmytna i samma sak: befastandet av kapitalismen.

Oberoende av dessa konstruktioner uppstår hos de arbetande massorna en mer eller mindre instinktiv rörelse för att få ett fast grepp om produktionen. Detta yttrar sig hos dem i en strävan att själva överta de funktioner, som nu utövas av kapitalisten och hans representanter.

Under en period då det ena företaget efter det andra slår igen, ehuru intensivaste produktion uppenbarligen vore av nöden, tränger sig omedelbart på arbetarna tanken att produktionsmedlen böra överföras i sådana händer som kunna och vilja använda dem för det allmännas väl. Detta finner sitt uttryck i kampen för direkt arbetarkontroll på arbetsplatsen och för samhällets ledning av produktionsgrenarna och hela landets ekonomi. I arbetarnas krav på rätt att själva utse sina närmaste arbetsledare i yrket, rätt att annullera oberättigade avskedanden, att genomföra en verksam fabrikshygien, bestämma om anskaffning av nya maskiner, tillämpandet av nya driftsmetoder och planmässigt, effektivt utnyttjande av arbetskraft, råmaterial och energi, kontroll av kapitalets profit m. m. Samma synpunkt ligger till grund för strävandena, att lägga under det arbetande folkets kontroll det från profithungliga mellanhänder befriade utbytet såväl inom ett land som folken emellan.

Det kommunistiska partiets uppgift är att understödja och klart formulera dessa massornas rättmätiga krav, ställa sig i spetsen för kampen att förverkliga desamma samt avslöja och undanrödja alla hinder som av de

borgerliga och deras
hantlangare läggas i deras väg.

Alla praktiska förberedelser och planer för den verkliga socialiseringen och arbetareadministrationen böra byggas på den enda förutsättningen: den proletära revolutionen. Härvid måste det egna landets produktionsförhållanden och ekonomiska möjligheter klarläggas på alla områden samt arbetarna själva göras förtrogna med de uppgifter, som vänta dem i och med den samhällsekonomiska omorganisationen. Dessutom böra erfarenheterna tillgodogöras från sådana länder, där arbetarna redan genom att övertaga makten blivit i tillfälle att praktiskt bekämpa de svårigheter, som uppbyggandet av ett nytt ekonomiskt system erbjuder. I synnerhet böra till behandling upptagas sådana frågor som det ekonomiska rådssystemet, dess förhållande till den politiska råds makten, de funktioner som tillfalla fabrikskommittéer, drifts- och industriråd samt fackföreningarna och Kooperationen under den proletära diktatur, som lägger grunden till det kommunistiska samhället. Särskilt måste därvid klargöras den väsentliga skillnaden mellan innebörden i begreppet driftsråd, sådant som detta begrepp utformats av högersocialisterna och en del av syndikalisterna, vilka, i dem se ett organ för samarbete mellan kapital och arbete och å andra sidan av kommunisternas vilka tilldela driftsråden rollen av sociala aktionsorgan i proletariatets frigörelsekamp.

Kommunistiska partiet och nykterhetsfrågan.

Spritbruket har i århundraden varit en förbannelse för det svenska folket. Längre anlitas rusdryckerna av de svenska feodalherrarerna till att demoralisera bönderna och lantarbetarna för att därigenom lättare kunna hålla dem i träldom; förslava och utsuga dem. Så småningom lyckades dock bondeklassen i viss utsträckning att frigöra sig från slaveriet under spriten, men bland lantarbetarna härjade brännvinet fortfarande i oerhörd grad, försvårande det sociala upplysnings-, organisations- och –frigörelsearbetet. Ännu i dag är spriten ett kärkommet vapen i lantjunkares och patroners händer när det gäller att sprida demoralisation i lantproletariatets leder.

Efter att hava insett vilket hinder rusdryckerna reste då det gällde att samla, organisera och att till klasskampen fostra och skola massorna, vände sig Sverges industriarbetare under det första decenniet av vårt århundrade med självbevaringsdriften och den socialistiska moralens förenade kraft till kamp emot rusdryckerna. Men kapitalet, som såg ett av sina bästa vapen mot arbetarna ryckas ur sina händer och, en av sina mest givande profitkällor hotade, organiserade en väldig kamp för att rädda vad räddas kunde. Genom att köpa agenter i arbetarnas egna led, genom att binda arbetarpressen vid beroende av rusdrycksannonser, genom att upprätta särskilda "system" för att kunna tränga in med spriten i varje familj i hela landet har kapitalet lyckats att ej blott vidmakthålla det fördärliga spritbruket bland jordproletärerna, utan även åt spriten återvinna den en gång bland bönderna och industriarbetarna förlorade marken. T. o. m. bland kvinnorna hotar nu spriten tack vare Brattssystemet, att tränga in med sin förgiftande och förråande anda.

Särskilt under de senaste åren har spritmissbruket tilltagit bland arbetarklassen i förfärande grad. Krigets verkningar och de ekonomiska och sociala förhållanden för övrigt har verkat förslöande även på detta område och icke heller de fackligt och politiskt organiserade arbetarna, ja icke ens vårt parti har undgått denna inverkan. Det har tyvärr stundom inträffat, att kamrater som äro fackligt organiserade, ja t. o. m. revolutionära socialister, offentligt uppträtt onyktert och därmed skandaliserat sig själva och dragit skam och nesa över den rörelse de tillhört. Alltför stor eftergivenhet har från fackorganisationernas och arbetarpartiernas sida visats i sådana fall och det är icke en dag för tidigt, att i varje fall det kommunistiska partiet med skärpa hävdar de krav som ett revolutionärt klasskampsparti med nödvändighet måste ställa på sina medlemmar liksom även på arbetarrörelsen i sin helhet.

I anslutning till vad här ovan blivit sagt, beslutar kongressen:

- 1) att uppdraga åt arbetsutskottet och representantskapet att bland arbetarklassen organisera en konsekvent kamp emot lönnbränneri, spritsmuggling, gulascheri med motböcker och rusdrycker av alla slag;
- 2) att överallt bekämpa det folket demoraliserande och förråande Brattssystemet o. andra liknande system;
- 3) att verka för att fackorganisationerna upptaga en grundlig strid mot det nu florerande superiet och tillse

att inga
berusade får tillträde till arbetarnas fackliga och politiska möten eller fester, till Folkets hus eller Folkets
parker;

4) att bidra till att bland arbetarna skapa en allmän opinion, som stämplar slaveriet under rusdryckerna
såsom en arbetarna förnedrande och ovärdig last;

5) att i den revolutionära disciplinens namn av partiets egna medlemmar kräva att de föregå arbetarna med
ett i allo nyktert uppträdande, att de icke tillåta spritservering på möten eller fester, som av organisationerna
anordnas, inom lokaler eller parker, som partiorganisationer eller partivänner hava förfogande eller
bestämmanderätt över;

6) att uppdraga åt partiets lokalorganisationer att ur partiet utesluta medlemmar som uppträda berusade.